

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Květoslavy Paloncyové a soudců JUDr. Ivana Slivky a JUDr. Renáty Zimové ve věci žalobce J. Š. nar. bytem zastoupeného JUDr. Klárou Long Slámovou, advokátkou v Praze 4, Urbánkova 3660, proti žalované České republice – Ministerstvu spravedlnosti se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o 34 789,80 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. října 2016, č.j. 26 C 69/2015 – 103,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **m ě n í** tak, že se zamítá žaloba o zaplacení 14 789,80 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 ročně od 18.1.2015 do zaplacení.

Ve výroku II. se rozsudek soudu I. stupně potvrzuje.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Shora označeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované zaplatit žalobci 14 789,80 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 18.1.2015 do zaplacení a úrok z prodlení z částky 60 350,20 Kč od 18.1.2015 do 23.5.2015 ve výši 8,05 % ročně a dále částku 20 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 18.1.2015 do zaplacení, to vše do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrokem I.). Dále nalézací soud uložil žalované zaplatit žalobci na nákladech řízení 42 545,40 Kč k rukám jeho právní zástupkyně, a to do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrokem II.). Podle odůvodnění se žalobce domáhal proti žalované zaplacení částky 325 140 Kč představující jednak náhradu škody za řízení, které bylo proti žalobci vedeno neoprávněně, a to za obhajné ve výši 75 140 Kč; dále pak požadoval zadostiučinění nemajetkové újmy za nezákonné rozhodnutí.

Žalovaná v průběhu řízení zaplatila žalobci 60 350 Kč jako náhradu nákladů obhajoby, nezaplatila část představující amortizaci za cestovné s tím, že nejde o škodu. Jako zadostiučinění postačuje konstatování porušení práva žalobce, peněžité zadostiučinění odmítla poskytnout.

Soud vzal za prokázané, že proti žalobci bylo vedeno trestní stíhání, které skončilo rozsudkem odvolacího soudu dne 25.3.2014 s odůvodněním, že jsou dány důvodné pochybnosti o vině obžalovaného, které se nepodařilo soudu odstranit, žalobce byl proto podle zásady „v pochybnostech ve prospěch obžalovaného“ zproštěn návrhu na potrestání. Ze spisu Okresního soudu v Sokolově sp. zn. [REDAKCE] vyplynulo, že žalobci bylo dne 2.7.2013 policií sděleno obvinění z přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 trestního zákona. Rozsudkem Okresního soudu v Sokolově ze dne 22.10.2013 byl žalobce uznán vinným, rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 25.3.2014 byl žalobce obžaloby zproštěn, téhož dne řízení pravomocně skončilo.

Soud I. stupně odkázal na ust. § 1, § 5, § 7, § 8, § 13, § 26, § 31, § 31a zák. č. 82/1998 Sb. v rozhodném znění, odkázal také na ust. § 442 občanského zákoníku ve znění účinném do 31.12.2013, načež shledal žalobu opodstatněnou. Žalovaná zaplatila žalobci náklady obhajoby za všechny účtované úkony, nezaplatila náklad za použití vozidla. Tvrdila, že žalobci jako soukromé osobě, která dobrovolně použila své soukromé vozidlo k dopravě k orgánům činným v trestním řízení, amortizace vozidla nenáleží. Soud I. stupně se s názorem žalované neztotožnil. Jako skutečnou škodu přiznal žalobci jednak náklady na pohonné hmoty a dále náklady spojené s užíváním vozidla (např. náklady na výměnu olejů, výměnu pneumatik, brzdových destiček apod.). Pro stanovení výše nákladů spojených s užíváním vozidla použil vyhl. č. 435/2013 a vyhl. č. 472/2012, která upravuje sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel pro účely použití soukromých vozidel pro služební účely; nejedná se o předpis, který by upravoval odpis vozidla. Zjišťování přesné škody, která žalobci použitím motorového vozidla vznikla, by bylo nehospodárné, jinak by musel soud nechat vypracovat znalecký posudek, což by řízení zatížilo, Postupem podle ust. § 136 občanského soudního řádu (dál jen o.s.ř.) proto nalézací soud určil výši škody za použití vozidla žalobce na částku 14 789,80 Kč.

Soud I. stupně dále přiznal žalobci zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 20 000 Kč, protože pouhá omluva či konstatování porušení práva žalobce by byla nepřiměřená poměrům souzené věci (srov. úvahy na straně 4 až 6 rozsudku). Přiznaná částka podle nalézacího soudu není nikterak vysoká v porovnání s jinými případy, které tamní soud odškodňuje. Dále soud I. stupně přiznal žalobci po právu žádané příslušenství.

Ohledně nákladů řízení soud I. stupně rozhodoval podle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. a § 146 odst. 2 o.s.ř. Celkem činí náklady řízení žalobce 42 545 Kč (srov. str. 6 rozsudku).

Rozsudek v části výroku I. do částky 14 789,90 Kč s příslušenstvím napadla odvoláním žalovaná s návrhem, aby odvolací soud v tomto rozsahu žalobu zamítl a znovu rozhodl o nákladech řízení. Odvolatelka namítala, že rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Soud I. stupně přiznal žalobci částku 14 789,90 Kč s příslušenstvím, která představuje amortizaci vozidla použitého žalobcem k dopravě k orgánům činným v trestním řízení. Žalovaná je přesvědčena, že amortizaci nelze podřadit pod skutečnou škodu, neboť tak, jak je tento pojem amortizace vyjádřen v právních předpisech, jedná se o fiktivní částku sloužící pro účely účetnictví, nikoli však částku představující skutečnou škodu.

Amortizace totiž představuje synonymum pro pojem odpis, který se používá u většiny položek dlouhodobého majetku. Pojem amortizace se používá i v případě, kdy je soukromé vozidlo používáno ke služebním účelům. Žalobce jako soukromá osoba použil dobrovolně své soukromé vozidlo k dopravě k orgánům činným v trestním řízení, amortizace mu tudíž nenáleží.

Odvolací soud po zjištění, že zákonným důvodem podložené odvolání žalované bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.), projednal odvolání bez nařízení jednání (§ 214 odst. 3 o.s.ř.) a posléze shledal odvolání žalované opodstatněným.

Soud I. stupně vyšel ze závěru, že amortizace vozidla je v souzené věci skutečnou škodou žalobci vzniklou a je možné pro její výpočet použít právní předpisy upravující sazby náhrady za používání silničních motorových vozidel pro účely použití soukromých vozidel pro služební účely. S takovým závěrem se nemůže odvolací soud ztotožnit, protože tyto právní předpisy se na poměry souzené věci nevztahují a nemohou vztahovat ani analogicky, jelikož jejich účelem je náhrada za používání vozidla pro služební účely, což v dané věci nepřichází v úvahu, a to už jen z toho důvodu, že cesty v rámci trestního stíhání žalobce neměly povahu cest služebních. Tento nesprávný právní názor soudu I. stupně vedl nalézací soud k vyhovění žalobě v uvedeném rozsahu, avšak podle přesvědčení odvolacího soudu v dané věci nepředstavuje amortizace vozidla žalobce (které nebylo používáno pro služební účely) skutečnou škodu žalobci vzniklou, žalobce tudíž nemůže v tomto rozsahu se svou žalobou uspět. Odvolacímu soudu proto nezbylo, než aby rozsudek soudu I. stupně v rozsahu napadení podle ust. § 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř změnil tak, že žalobu o zaplacení 14 789,80 Kč s příslušenstvím zamítl.

Zamítnutím žaloby sice došlo ke změně v rozsahu vyhovění žalobě na náhradu škody, nicméně porovnáním požadavku žalobce na náhradu škody v rozsahu přisouzeném a zamítnutém je třeba dojít k závěru, že i ve vztahu k tomuto požadavku má žalobce podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s ust. § 146 odst. 2 věty první o.s.ř. právo na plnou náhradu nákladů upínajících se k tomuto požadavku, obdobnou úvahu lze vztáhnout k výroku o přiměřeném zadostiučinění za imateriální újmu, kde žalobce uspěl v samotném základu nároku (§ 142 odst. 3 o.s.ř.). Z předestřených důvodů i při změně rozsudku jsou náklady řízení určené soudem I. stupně náklady správně, přesněji ve správné výši přisouzené. Proto byl v rozsahu nákladového výroku (II) rozsudek soudu I. stupně podle ust. § 219 o.s.ř. potvrzen.

Žalovaná uspěla v odvolacím řízení, náklady v něm však nepožadovala. Proto nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o.s.ř. a contrario).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

V Praze dne 6. března 2017

JUDr. Květoslava Paloncyová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Rejentová